

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ

“ΠΟΙΑ ΥΠΗΡΞΕ Η ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ ;”

Τι άπαντσε η κ. Τριστάν Μπερνάρ για λογαριασμό του σύζυγου της. Τι λέει ο ίδιος. Ο εύτυχισμένος ευθιμεργάφης. Ο δικήσμος δικηγόρος Άνρϋ Ρομπέρ και η πρώτη του δικη. Πώς ξαναβρήκε το χαμένο θάρρος του. Ο Άνρϋ Μπερνάρ και η ώραία χήρα. Ο πρώτος του έρωσ κλπ.

Ε τον παραπάνω τίτλο ένα Γαλλικό περιοδικό έκανε τελευταία μιά πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα, στην όποια άπάντησαν μερικώς άπ' τις διασημότερες σύγχρονες προσωπικότητες της Γαλλίας.

Την άπάντησι του Τριστάν Μπερνάρ, του περιφημου εθθμογράφου, την πήρε ο συνεργάτης του περιοδικού τηλεφωνικώς. Ίδου τί γράφει σχετικώς ο ίδιος :

«—Επιτόξ ! Έπιτόξ !... Το σπύτι του κυρίου Τριστάν Μπερνάρ :

—Μάλιστα, κύριε ! άπάντησα μιά γυναικεία φωνή.

—Ο κύριος Μπερνάρ είνε στο σπύτι :

—“Όχι, κύριε. Ο κύριος Μπερνάρ είνε πολύ άπασχολημένος αυτή τη στιγμή. Φεύγει για την Άκαδημία κι' άπ' εκεί θα πάη στην «Ένωσι των Χοιμοριστών».

—Μοϋ λέτε, παρακαλώ, πότε θα μπορούσα να του μιλήσω τηλεφωνικώς ;

—Είνε δυνατόν να μάθω, κύριε, γιατί τόν ζητάτε ;

—Είμαι δημοσιογράφος, κυρία, και κάνω μιά έρευνα με θέμα : «Ποιά ύπήρξε ή πιο τραγική στιγμή της ζωής σας ;»

—Και θα θέλατε να μάθετε ποιά ήταν ή πιο τραγική στιγμή της ζωής του κυρίου Τριστάν Μπερνάρ ;

—Μάλιστα, κυρία μου.

—Ένα ήηρο γέλιο της συνομιλητριάς μου μ' έβαλε σε πολύ ζωηρές άνησυχίες.

—Ξέρω πολύ καλά, κύριε, τί θα σας άπάντηση. Ή πιο τραγική στιγμή της ζωής του ήταν ή ήμερα του γάμου του...

Περισσότερο άνησυχος άκούμα, ρωτώ με όλες τις δυνατές προφυλάξεις :

—Με ποιά έχω την τιμή, κυρία μου, να μιλή ;

—Με την κυρίαν Τριστάν Μπερνάρ.

—Τά σέβη μου, κυρία μου. Μοϋ επιτρέχετε να ζητήσω άπό τον σύζυγόν σας να μου επιβεβαιώση δτι μοϋ είπατε πρό όλίγου τόσο εθθμια :

—Βεβαίωτατα, κύριε. Τηλεφωνήστε του άφριο στις έντεκα τό πρωί.

Την Άλλη μέρα τό πρωί στο τηλεφώνο κάλι :

—Ο κύριος Τριστάν Μπερνάρ, παρακαλώ ; ρωτώ.

—Μάλιστα, ο ίδιος.

—Σας ύποβάλλω τά σέβη μου, ματρ. Είμαι ο άδιάκριτος δημοσιογράφος, που τηλεφώνησος χθές, για να σας ρωτήση ποιά ήταν ή πιο τραγική στιγμή της ζωής σας.

—Ναί, κύριε, τό ξέρω. Άλλά στή ζωή μου ήμουν πάντοτε εύτυχής. Δέν είχα ποτέ καμιά τραγική στιγμή.

—Άν έρευνώσατε στις άναμνήσεις σας ;...

—Ναί, ξέρω, ψάχνω, αλλά δέν βρίσκω τίποτε. “Όλ' αυτά είνε ζητήματα ιδιοσυγκρασίας. Έγώ είμαι φρόσι αισώδοξος και γι' αυτό δέν ήμουν ποτέ δυστυχής. Κάνατε όμως πολύ καλά να μοϋ ύποβάλετε αυτή την έρώτησι. Χωρίς έσάς, δέν θα καταλάβαινα την εύτυχία μου. Το έρώτημά σας μ' έκανε να σκεφθώ και να ιδώ πόσο ή ζωή είνε ώραία...

Άλλά την ίδια στιγμή, πολύ κοντά στον ένδοξο συγγραφέα, άκούγεται μιά γυναικεία φωνή, ή φωνή της κυρίας του, που ψιθυρίζει :

—Τά λές β'! αυτά, γιατί είμ' έγώ κοντά σου, έδώ, και σ' άκούω...».

καταλείπω τον πελάτη μου και να μην εμφανισθώ στο δικαστήριο. Έν τούτοις, τό άσθημα του καθήκοντος ύπερίσχυσε μέσα μου και παρουσίασθηκα στή δίκη. Άλλά, Θεέ μου, σε τί γάλι !... Δέν θα λημονήσω την στιγμή που βγήκα άπό τό γραφείο μου για να πάω στο δικαστήριο. “Άν έξείνη τη στιγμή με άδηγοΰσαν στή λαμητόμο, δέν θα ήταν τόση ή συγκίνησις μου. Ήμουν παραλημένος δόξληγος, έτρεμαν τά γόνατά μου, έννοιθα δτι δέν θα είχα τό θάρρος να πάω ως τό δικαστήριο. Τοϋ κάκου κατέβαλα όλη τη θέλησί μου, για να ύπερνικήσω τό φόβο μου, τοϋ κάκου έβόρα άπό μέσα μου τον έαυτό μου, άποκαλώντας τον γελοίο και δειλό ! Ήρθε στιγμή, που μοϋ φάνηκε πως δέν θα μπορούσα πεία να περπατήσω και τότε, νοιώθοντας την άνάγκη ν' άνομιμήσω κάποιον, στήριχτηκα στους τοίχους κι' έξακολούθησα έτσι τό δρόμο μου, στήριζόμενος στους τοίχους, ως τό δικαστήριο. Άλλ' εκεί πεία με περιμενε ή μεγαλύτερη τραγωδία. Για να γίνω χορογχο, κοινοβήτησα με τους σαναδέλους μου, έπιχείρησα ν' άσπειρωθώ, μίλησα σοβαρά με τον πελάτη μου, αλλά τίποτε... Έξακολούθησα να έχω φοβερό τράξ. Τέλος, έφθασε ή σειρά της ύποθέσεώς μου. Μά τότε συνέβη κάτι έκτάκτως περιεργο και ποί με ξαφνιάζει και τώρα άκούμα, ύστερα άπό τόσα χρόνια. Όταν βρέθηκα μπροστά στον άντιδικό μου και τους δικαστές, άπόκτησα, ως εκ θαύματος, μονομιάς θάρρος. Ένα θάρρος μοναδικό, που μ' έκανε να βρίσκω με τί μεγαλύτερη εύκολία τά πιο εύγλωττα λόγια, τα πιο πειστικά έπιχειρήματα...

Και ο κ. Άνρϋ Ρομπέρ, τελειώνοντας την διήγησί του, έπροσέθεσε μ' ένα χαμόγελο :

—Νομίζω ότι μπορώ να χαρακτηρίσω τό θάρρος μου έξείνω, στο άπο άφείλω ίσως όλη την έπιτυχία της σταδιοδρομιάς μου : Ήταν τό θάρρος τοϋ άτελειωμένου !..

“Ός γνωστόν, ο έρωσ μιάζει κάθε μέρα σε πολύ δυσάρεστες δουλειές, κάποτε και σε άληθινές τραγωδίες, μά ή τραγωδίες αυτές είνε έντελώς διαφορετικές άπό την έρωτική τραγωδία, που είνε την καλύτερήν ή μάς διηγηθή ο διάσημος μυθιστοριογράφος και Άκαδημαϊκός κ. Άνρϋ Μπουρντιέ.

—Ήμουν δέν ήμουν, μάς ειπε, δεκάξη χρονών, όταν μιά συγγενής μου, για να ξεκουνησω άπό τους κόπους της μελέτης της τελευταίας τάξεος του Γυμνασίου, με κάλεσε να περάσω μερικώς έβδομάδες των διακοπών σ' ένα έξοχικό της κτήμα στή Σαβοΐα. Στο κτήμα ήσαν και άλλα καλεσμένοι, μεταξύ δέν αυτών και μιά πολύ νόστιμη νεαρή χήρα. Την έποη έξείνη πρέπει να σας πω ότι ήμουν τρομακικά δειλός. Καθώς είχα μεγαλώσει σ' ένα άσπυρότατο περιβάλλον, άφοσιωμένος στα μαθήματά μου, κλεισμένος στον έαυτό μου, είχα πολύ λίγες εύκαιρίες να πλησιάζω άπό κάπως κοντά μ' έρωτικούς, δηλαδή, δεσμούς, τις νεύσεις. Μπορώ να πω ότι σχεδόν τις άπέφυγα. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τη στασιμότητα μου, όταν ή νεαρή χήρα, για την όποια σάς μιλήσω, άρχισε μαζί μου ένα παιγνίδι της πιο σατανικής κοκεταρίας. Πότε με κίτταξε βαθεία, με πάθος στα μάτια, πότε μοϋ μίλαγε τρυφερά, χαδιάρικα, δίνοντας στή φωνή της τοϋς πιο γλυκούς τόνους, και πότε με κίτταξε έντελώς άδιάφορη και μοϋ μιλούσε με τον πιο τυπικό τρόπο. Συγχρόνως δέ, σαν να μην ήφταναν όλ' αυτά, με σκανδαλίζε με φερμάματα, με κινήσεις, με λόζες, που με είχαν κυριολεκτικώς ξετρελλάσει. Μούπιανε κάθε τόσο τό χέρι, με καλούσε, βρισκόναμαι μιά όποιαδήποτε πρόφρασι, στο δωμάτιό της και έν γένει συμπεριφερόταν έτσι μαζί μου, ώστε ήταν άδύνατο να βρω την ησυχία μου. Την συλλογιόμουν διαρκώς, έννοιθα δτι είχα άρχισει να την αγαπώ. Ποϋ όμως τό θάρρος για να της έξομολογηθώ τό άσθημά μου ! Δέν τολμούσα ούτε να της σκεφθώ καν τό χέρι κάπως δυνατώτερα, ούτε να την κιντήσω καν στα μάτια κάπως έρωτικά. Μά τό κακό έντομεταξύ προχωρούσε, γινόμουν νεύρως, άνησυχος, είχα χάσει την δρεξί μου, δέν ύπνο μου, και έπρεπε να πρήθω ένα τέλος στή ή τραγωδία. Ένα βράδυ, λοιπόν, ένω καθόμουν άπνους στο δωμάτιό μου, είπα : «Άν δέν της έξιμνησθώ άφριο τον έρωτά μου, θα πάρω άμέσως τό τράινο και θα γυρίσω στο Παρίσι».

Άλλά ή άπόφρασι αυτή ήταν τόσο φοβερή, ώστε μόλις την καλωσόφηκα, παρέλθωσα. Ποϋ θαύρηκα τό θάρρος για ένα τόσο τρομακτικό πράγμα ; Έπιτέλους, έδωσε ο Θεός και ξεμείρωσε ή μοιραία ήμερα. Βρισκόμουν σε κακό γάλι. Άπνους, μελαγχολικός, νευριασμένος, έμπαζα με άρρωστο. Στον καθρέφτη που κιντήσθηκα είδα ένα πρόσωπο χλωμό, άδυνατισμένο, με μαύρους κύκλους γύρω στα μάτια. Το πρωί δέν βόηκα την εύκαιρία να ιδώ τη νεαρή χήρα. Δέν είνε βγή καθόλου άπ' την κάμαρά της. Μά τό μεσημέρι, στο τραπέζι, μοϋ ειπε ή θεία μου :

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

—Άνρϋ, θα έχης την καλωσήν να πές για πάρος τό βράδυ την κ

Χ. (έλεε τ' όνομα της χήρας) από τό σπίτι του εξαδέλφου μου ;
»—Πολύ εύχαριστός, θεία μου, αποκοιτήθηκα, ενώ έρχοινα μια λούξη ματιά προς τό μέρος της χήρας.

»Έκεινή με κούταξε σοβαρή και κάπως άφηρημένη, όπως πάντα, όταν ήταν μπροστά ή θεία μου.

»Περισσό να σάς πω με τί φοβερή άνεπιμονοσία περιμένα να φθάση τό βράδυ. Ήταν σωστή άγωνία. Τότε πρωτόνοιωσα πόσο είναι πραγματικότητα και όχι λόγια αλλά από πού λένε όσοι περνάνε ώρες άγωνίας, ότι ή ώρες τους φαίνονται χρόνια. Πλήθηκα και ξαναπλήθηκα, περιχθήθηκα με κολώνιες, έδρασα με άπειρη προσοχή τη γραβάτα μου και μόλις βράδυνσε, ξεκίνησα. «Όταν έφτασα στό σπίτι, όπου ήταν καλεσμένη ή νεαρή χήρα, ένοιωσα ότι θα ήταν άδύνατο να πραγματοποιήσω την άπόφασί μου. «Τί θα της πω, Θεέ μου, σκεπτόμουν, και πώς θα της τό πω ; Αυτό τό τελευταίο ιδίως με κρατούσε σε άγωνία. Πήγαινε να σπάση ή καρδιά μου, όταν χτίστησα την πόρτα. Μπέρα, χωρέθησα οπισθομένως, μαζεύτηκα σε μία γωνιά και περιμένα.

»—Εισθε έτοιμος ; μου είπε άξαφνα, ύστερα από κάμποση ώρα, με την κραυγαλίτη, έλαφρά τραγουδιστή, φωνή της ή νεαρή χήρα.

»—Μάλιστα, κυρία μου, της αποκοιτήθηκα, με μία φωνή οπισθήμενη.

»Βγήκαμε από τό σπίτι οι δύο μόνοι. Ό δρόμος ήταν έρημος, με ό άφαντός έλαξε από άστέρια.

»—Τί γλυκιά βραδείά ! είπε άξαφνα ή νεαρή χήρα, και αναστέναξε θειειά, σαν να ήθελε με την άνάσα της να κλείση μέσα της όλη την άπορριά της νύχτας.

»—Ναι, πολύ άμορφη, άπάντησα έρω και με μιά σώλασα.

»—Τί παράξενο πού εισθε άπόψε ! μου είπε τότε εκείνη. Δεν λέτε τίποτε. Μήπως εισθε κακοδιάθετος ;

»Δέν ξέρω πού βρήκα τη δύναμη τη στιγμή εκείνη να της απάξω τό χέρι. Της τό πήρα σαν τρελλός, τό έσφιξα και άρχισα να τό γεμίζω φίλια. Συγχρόνως λήθηκα ή γλώσσα μου. Της μιλούσα, της μιλούσα για τόν ξρωτά μου, για τά μαρτύριά μου, για την κοκεταρία της, πού ή έκανε τόσο να ύποφέρει. Έπιτέλους, έπρεπε να μάθω την άλήθεια. Της ήμουν ή όχι αδιάφορος ;

—Και λοιπόν ;
—Ε, λοιπόν !...

—'Αλλ' ό κ. Μπορντώ άξαφνα σταμάτησε και κούταζόντάς με έρωτικά στά μάτια, μου λέγει :

—'Η συνείδησι της τραγωδίας ; Ατήν την έξοριμω μονάχα ή νεαρή χήρα κι' εγώ...

Κι' έμεις, άγαπητέ μαιό, την μαντεύοιμε. Είμεθα βέβαιοι πως δέν θα ήταν καθόλου τραγική...

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για να μη σάς σπάζουν τ' αυγά στό βράσιμο, πριν τά ρίξετε μέσα στη χίτρα, τρυπάτε τα με μία βελόνα. Άπ' την τρυπίσσα αυτή βγαίνουν τά θερμαινόμενα άέρια, τά όποια διαφορετικά θα έσπαζαν τό τσοφάρι τού αγωγού.

Προσθέτοντας λίγο ξύδι μέσα στό νερό, με τό όποιον πλένετε τά σκεύη από πορσελίνα, τά καθαρίζετε καλύτερα και συγχρόνως τους δίνετε κι' ένα άμορφο λούστορο.

Τό βερνίκι των παιουσιών όταν ξεραθή γίνεται πάλι μαλακό και έτσι, όπως πρώτα, άν ρίξετε άπάνω σ' αυτό μερικές σταγόνες τερεβινθέλαιου.

Όταν πλένετε πιάτα πού έχουν λίπος άπάνω τους, πρέπει να ρίχνετε μέσα στη σαπούνάδα σας μερικές σταγόνες άμμωνίας.

Με τά κωπανισμένα τσοφύλια των ανών μπορείτε θαυμάσια να καθαρίσετε τά γυάλινα και πορσελίαννα σκεύη σας. Πρέπει όμως να κωπανίσετε καλά τά τσοφύλια, γιατί διαφορετικά αφαιρούν τό σφάλτο από τά δοχεία. Έπίσης πριν να τά κάνετε σκόνη, πρέπει ν' αφαιρέσετε όλο τόν λευκό ίνιένα, πού έχουν από μέσα.

Όταν παρασκευάζετε την κόλλα τερε μέσα στην άναγκαία ποσότητα ζώλια πού θα παρασκευάσετε έτσι, όχι μόνο γίνονται πύο στυλνά τά άσπρόρροχα σας, αλλ' άποκοιτούν και μια έλαστικότητα και σχίζονται πύο δύσκολα.

Άν μέσα σ' ένα ντουλάπι ή μπατό βλάτε μερικά τρυφερά κλαριά από έλατο και τ' αφήσετε έρμητικά κλεισμένο ένα ή δύο μήνες, τότε τό μπατόλο αυτό άρωματίζει για όλα τά χρόνια τα ρούχα πού θα φιλάεστε σ' αυτά.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Θωμάς Μορ κι' έ κουρεύς του. Ένα... έπίδικε κεφάλι. Τό κουρέλλι κι' ή πάγες. Μία άρνια άπόντησης τού Μεγάλου Ναπολεόντος. Ο Μέγας Άλέξανδρος κι' έ φιλοδέξος στρατιώτης του. Ο Πάπας Γρηγόριος 13ος και τ' Άγιον Ηνεύια. Ο Βελταίρος κι' έ Σαίξπηρ. Τί θα πη άδοντογιάτρης. Πώς πεθαίνουν οι εύπατρίδαι. κλπ. κλπ.

Ό Θωμάς Μορ, άρχικαλλιάρης της Άγγλίας, άποκεφαλίστηκε στό Λονδίνο στα 1535. Την παραμονή της θάλας του μπήκε ό κουρέας του μέσα στό κέλι του για να τον ξυρίση, αλλά ό Μορ τού είπε :

—Έχω, άγαπητέ μου, μία μεγάλη διαφορά με τόν βασιλιά μου. Και πρόκειται να λυθή σήμερα τό ζήτημα, άν θα μου πάρη τό κεφάλι ή θα μου τό αφήση άπάνω στόν ώμο μου. Δέν σημαίνει, λοιπόν, ότι είναι άδικος κάποις να φοιτηθή κανείς για ένα κεφάλι επίδικον ;

Ένας γενναίος στρατιώτης έδειξε κάποτε τό κουρέλλι της στολής του στόν Βουσαπάρη και τού ζήτησε άρετά άπότομα μια καινούρια στολή.

—Καινούρια στολή ζητάς ! τού απάντησε ό Ναπολέων. Φαίνεται πως δέν τό σκέφτηρες σοβαρά από, παλιόρακι μου. Άν φορέσης καινούρια στολή, τότε πως θα φαίνονται τά τραυμάτα τραυμάτα σου !...

Ό Μέγας Άλέξανδρος πληροφορήθηκε κάποτε ότι ένας από τούς στρατιώτες του είχε πάρη τό όνομά του. Τόν κάλεσε λοιπόν και τού είπε :

—Θέλεις λοιπόν να έχης τό όνομά μου ;
—Μάλιστα, βασιλιά μου ! τού απάντησε με άρρηκ ή στρατιώτης.

—Σο τό έπυρέται, αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάς άπάνω στις μάχες ότι σε λένε Άλέξανδρος !...

Ό Πάπας Γρηγόριος 13ος χρωστούσε την άναρρησί του στόν παπικό θρόνο στόν καρδινάλιο Βορροαζιόν, ό όποιος κατόπιν άνακηρύχθηκε από τη Λατική Έκκλησία Άγιος κι' είνε γνωστός σήμερα ως Άγιος Κρόλος.

Ό Βορροαζιός λίγον καιρό μετά την εκλογή τού νέου Πάπα, έμεινε για ατόν μερικά πράγματα άρετά σκανδαλώδη, και τού είπε :

—Άν ήξερα από πριν τά νεανικά σου άμαρτήματα, δέν θα σε υψίριζα ποτέ για Πάπα.

—Φίλε μου, μείνε ήσυχος, τού απάντησε ό Γρηγόριος. Τό Άγιον Ηνεύια τάξερε όλα όταν σε φώτισε να με ψηφίσης !...

Ό Βολταίρος δέν εκτιμούσε καθόλου τόν Σαίξπηρ. Κι' όμως α κριτικοί ανακαλύφανε ότι είχε καταλέψει τόν άθανάτο Άγγλο δραματικό. Μία μέρα ό Βολταίρος συνωμύλησε με την λαϊκή Μενταγιουσί, να έπειθή βριστόντε μπροστά σε μία Άγγλίδα, φίλησε να έκωρασθή κάπως έννοικώτερα για τόν μεγάλο συμπαιρωτή της ποιητή, και της είπε :

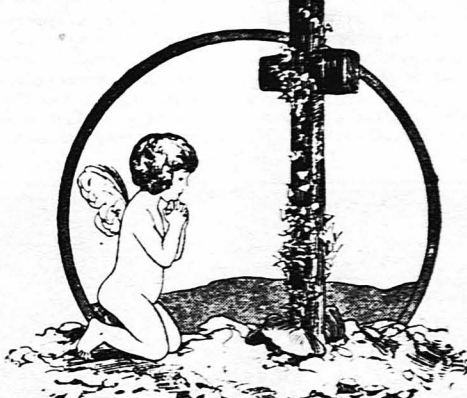
—Εγώ μίλησα άλλοτε πρώτος για τόν Σαίξπηρ. Ένώ πρώτος έδειξα στους Γάλλους μερικούς άπ' τούς μαργαρίτες, πού βρισκονται μέσα στην άφανση καρδιά του...

—Τότε, τού απάντησε ήρεμα ή λαϊκή Μενταγιουσί, ύπονοώντας τις λογαλιότης του, πρόκειται για μία καρδιά πού γωνιωποιεί ένα χωρόρακι πού...άχαριστο !

Κάποιος άπολοικός ρήτσης μία μέρα τόν Άγγλο λέγον 'Όπου τί είνε άδοντογιάτρος.

—Φαντάσου, φίλε μου, τού απάντησε ό 'Όπου, έναν άνθρωπο πού δέν λέει ποτέ σχεδόν την άλήθεια, πού βγαίνει τά δόντια των άλλων για να βάλη σε κηλίη τά δικά του και θα έχης τότε μία μακρή ιδέα τί είνε άδοντογιάτρος !...

Ό Γάλλος εύπατρίδης Λαμοβετιέρ είχε καταδικασθεί σε θάνατο γιατί έδοκάζεσε την γυναίκα του και τόν άνδρα, με τόν όποιον τόν είχε άπατήσει.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ

“ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Σ, ”

Είνε — έπως θα δήτε και μένει σας — πλεισιώτερε και συμπερφώτερε τών έφημεριδών. Όσοι δέν προφτάσατε να κώψετε τό δελτίο της 1ης Δεκεμβρίου, κώψτε ένα άπ' τά κωπανιστά ΔΙΠΛΟ και είνε τό ίδιο. Τό πώς θα στείλτε τ' άδελτία, θα σάς τ' άποκαλύψω μεν καιρό και έν πάση λεπτομέρει.

Όταν ό Λαμοβετιέρ βρέθηκε μπροστά στόν δήμο, τού ζήτησε τό σκαθί του, για να ιδη άν κόβει. Ό δήμος τού τό έδωσε. Ό γενναίος εύπατρίδης έβουε πέρα-πέρα μ' αυτό τά δαχτυλά του άριστερό χεριοί του και χωρίς να υποφάση, τό έδωσε πίσω στό δήμο, λέγοντάς του :

—Καλά κόβει. Δεν θα με τυραννήσης καθόλου !... Και πραγματικά, ό έφημος κοψή κοψή τό κεφάλι σόν πρέρη !...